

Arrest

nr. 137 955 van 5 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 november 2013.

Gezien het verzoekschrift dat op 23 oktober 2014 conform artikel 26 van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (BS 21 mei 2014) werd ingediend met het oog op behandeling ervan conform het gestelde in artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 december 2014.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 18 december 2014.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk de problemen die hij zou gekend hebben ten gevolge van zijn beweerde profiel als voormalig Baathist. Daarnaast stelt hij een nieuwe aanvraag te doen aangezien hij vernam dat Irakezen ondertussen zouden worden erkend.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 8555 van 12 maart 2008 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er actueel voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker geen nieuwe documenten neer.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Wat de subsidiaire bescherming betreft op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, verwijst verzoeker naar de recente ontwikkelingen in Irak. Daar de meest recente informatie in het dossier dateert van 12 april 2013, is het de Raad onmogelijk om zich op basis van deze informatie, de algemeen gekende onrustige situatie in Irak mede in acht genomen, een actueel en correct beeld te vormen aangaande de situatie in de verklaarde regio van verblijf van verzoeker.

6. Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 december 2014, voert verzoekende partij aan dat de informatie in de aanvullende nota haar standpunt dat deze informatie niet actueel is, niet wijzigt nu het rapport zes maanden oud is en het standpunt van UNHCR niet mee in overweging is genomen. Verzoekende partij wijst er op dat de situatie niet stabiel is en dat dit ook geldt voor de KRG.

Verwerende partij legt het standpunt van UNHCR neer en wijst naar het punt 15 waaruit blijkt dat de veiligheid in Koerdistan relatief stabiel is en Noord-Irak gespaard gebleven is van het geweld veroorzaakt door ISIS.

3.2. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij geboren is in Halabja in Noord-Irak en zij in 1987 verhuisd is naar Baquba in de provincie Diyala (Centraal-Irak). In 's Raads arrest nr. 8555 van 12 maart 2008 werd reeds geoordeeld dat verzoekende partij zich, gelet op haar ongeloofwaardig Baathverleden en gezien zij stelt afkomstig te zijn uit Halabja (Iraaks-Koerdistan) waar zij nog familie heeft wonen en waar zij overigens volgens haar verklaringen sinds haar vertrek uit Khanaqin in 2003 gedurende een tweetal jaar zonder problemen heeft verbleven, in Noord-Irak kan vestigen, haar regio van herkomst. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot haar herkomst uit en verblijf in Irak, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Sulaymaniyah in Noord-Irak te worden beoordeeld.

De Raad stelt vast dat de informatie gevoegd bij de aanvullende nota van verwerende partij d.d. 17 december 2014, zijnde de COI Focussen "*Irak: De veiligheidssituatie in Noord-Irak*" d.d. 30 juni 2014,

*“Irak: De impact van het IS-offensief op de veiligheidssituatie in Noord-Irak” d.d. 27 augustus 2014, “Irak: Bereikbaarheid via internationaal luchtverkeer” d.d. 11 juni 2014 en “Irak: Bewegingsvrijheid en vestigingsmogelijkheden in het licht van interne vlucht – Noord-Irak” d.d. 6 december 2013, in tegenstelling tot wat verzoekende partij poneert, wel degelijk een actueel en correct beeld vormt aangaande de situatie in verzoekers regio van herkomst. Het onderzoek richt zich immers in het bijzonder op de periode van 20 december 2013 tot 20 juni 2014 waarin de verschillende kwesties die een invloed hebben op de veiligheidssituatie in Noord-Irak achtereenvolgens worden besproken, zijnde het IS-offensief, de betwiste gebieden, terreurgeweld, sociale onrust, de PKK en PJAK-kwestie en mijnen. Het betreft een analyse van de aard, de omvang en de locatie van het geweld dat anno 2013-2014 in Noord-Irak voorkomt waarbij bijzondere aandacht gaat naar de mate waarin de burgerbevolking door willekeurig geweld getroffen wordt. Het is niet omdat er zich na deze periode nog verdere incidenten hebben voorgedaan, dat deze ontwikkelingen niet binnen het beschreven geweldpatroon kaderen. Verzoekende partij brengt ook geen andersluidende informatie bij die aantoon dat bovenstaande rapporten niet meer actueel en onjuist zijn. Waar zij verwijst naar het standpunt van UNHCR en opwerpt dat deze in voormelde rapporten niet mee in overweging werd genomen, verwijst de Raad samen met verwerende partij naar in punt 15 van het advies van het UNHCR waarin het volgende staat te lezen: *“The current conflict is largely concentrated in the central and northern governorates of Al-Anbar, Ninewa, Salah Al-Din, Diyala, Kirkuk and Babel. Baghdad remains the centre of frequent mass casualty attacks, often, but not exclusively, launched against predominantly Shi’ite neighbourhoods, and has seen an upsurge in sectarian violence. The security situation in the Kurdistan Region remains relatively stable, with security forces remaining on high alert and imposing tightened security to prevent IS and associated groups from staging attacks. Armed clashes also occur between Kurdish forces and ISIS and associated armed groups on the borders of the Kurdistan Region as the latter had also advanced into areas previously controlled by the Kurdish forces. The southern governorates also continue to see security incidents, including in the form of car bomb attacks, as well as targeted killings/kidnappings and sectarian reprisal attacks against individuals, including members of political parties, religious and tribal figures, government employees, and professionals.”* Hieruit kan worden afgeleid dat het advies de COI Focussen m.b.t. Noord-Irak aldus niet tegenspreekt, integendeel. Zowel uit voormeld rapport van het UNHCR als uit de COI Focussen gevoegd bij de aanvullende nota van 17 december 2014, blijkt immers genoegzaam dat de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah onder controle van de Koerdische Regionale Regering zijn en dat de veiligheidssituatie in de Koerdische regio relatief stabiel blijft. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden.*

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekende partij, die van Koerdische origine is en, gezien zij stelt afkomstig te zijn uit Halabja (Iraaks-Koerdistan) waar zij nog familie heeft wonen, geen nieuwe elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS